KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 1938/93

af 19. juli 1993

om ændring af forordning (EØF) nr. 3002/92, for så vidt angår frigivelse af den sikkerhed, der stilles med henblik på udførsel af interventionsprodukter

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer [1], senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2046/92 [2], særlig artikel 12, stk. 4, og artikel 26, stk. 3, samt de tilsvarende bestemmelser i de øvrige forordninger om fælles markedsordninger for landbrugsprodukter, og

ud fra følgende betragtninger:

Det er nødvendigt at indrømme medlemsstaterne en tilstrækkelig frist til, at de om fornødent kan omorganisere deres kontroltjeneste, for at produkternes anvendelse og/eller bestemmelse uanset deres oprindelse kan kontrolleres af en enkelt kontrolinstans for hver specifik foranstaltning eller hver del af en sådan foranstaltning;

i nogle tilfælde sælges interventionsprodukterne til en pris, der beregnes under hensyntagen til restitutionsbeløbet for tredjelande eller for et givet tredjeland; i så fald fratrækkes eksportrestitutionsbeløbet i salgsprisen;

der stilles en sikkerhed for den korrekte gennemførelse af transaktionen; størrelsen af denne sikkerhed beregnes under hensyntagen til forskellige forhold i forbindelse med den pågældende transaktion, bl.a. risikoen for omgåelse og den korrekte opfyldelse af de forpligtelser, som den erhvervsdrivende har påtaget sig;

erfaringen viser, at det er nødvendigt at foretage en nyvurdering af de virkninger, der er knyttet til afsætning af interventionsprodukter på markedet i andre tredjelande end dem, der er fastsat ved udførslen;

uden at de foranstaltninger, der er fastsat for salg af interventionsprodukter, i øvrigt svækkes, bør der foretages en tilpasning af reglerne om frigivelse af sikkerhedsbeløbene, hvorved der tages hensyn til de faktisk nåede bestemmelsessteder; da forholdene er forskellige, er det på horisontalt niveau kun muligt at fastsætte regler om sikkerhedens frigivelse, for så vidt angår restitutionsaspektet;

Kommissionens forordning (EØF) nr. 3002/92 [3], senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1231/93 [4], bør derfor ændres i overensstemmelse med det ovenfor anførte;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra alle de berørte forvaltningskomitéer —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EØF) nr. 3002/92 foretages følgende ændringer:

1) i artikel 2, stk. 2, sidste afsnit, ændres »seks måneder« til »ti måneder«

2) artikel 11, stk. 2, affattes således:

»2. De i stk. 1, litra a) til d), nævnte krav er primære krav efter artikel 20 i forordning (EØF) nr. 2220/85, jf. i øvrigt artikel 15, stk. 2, i nærværende forordning.«

3) Artikel 15 affattes således:

»*Artikel 15*

1. Frigivelse af sikkerheden er betinget af, at det i artikel 4 omhandlede bevis fremlægges, og

— hvis produktet er beregnet til indførsel i et bestemt tredjeland, eller

— hvis produktet skal udføres fra Fællesskabet, og der hersker alvorlig tvivl om produktets faktiske bestemmelsessted

betinget af, at de i artikel 17 og 18 i forordning (EØF) nr. 3665/87 fastsatte beviser fremlægges.

Myndighederne i medlemsstaterne kan kræve yderligere bevis, hvorved det på tilfredsstillende måde godtgøres, at produktet faktisk er kommet på markedet i indførselstredjelandet.

Hersker der alvorlig tvivl om produkternes faktiske bestemmelse, kan Kommissionen anmode medlemsstaterne om at anvende bestemmelserne i dette stykke.

[1] EFT nr. 172 af 30. 9. 1966, s. 3025/66.
[2] EFT nr. L 215 af 30. 7. 1992, s. 1.
[3] EFT nr. L 301 af 17. 10. 1992, s. 17.
[4] EFT nr. L 124 af 20. 5. 1993, s. 25.

2. Hvis der er tale om produkter, som er beregnet til indførsel i et bestemt tredjeland, og restitutionsbeløbet er fratrukket i salgsprisen, og de i stk. 1 omhandlede beviser ikke fremlægges:

a) frigives dog en del af sikkerheden mod fremlæggelse af bevis for, at produktet har forladt Fællesskabets toldområde; delen svarer til den laveste sats, jf. artikel 20, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3665/87, af den restitution, der gælder på datoen for antagelse af udførselsangivelsen

b) ud over den i litra a) omhandlede del frigives den del af sikkerheden, der svarer til forskellen mellem den laveste sats for nævnte restitution og den restitutionssats, der gælder på datoen for antagelse af udførselsangivelsen til det faktiske indførselstredjeland, forudsat at sidstnævnte sats ikke overstiger den restitutionssats, der gælder for den obligatoriske destination, hvis:

— udførslen til det fastsatte tredjeland ikke kunne finde sted som følge af force majeure, og

— der føres bevis for indførsel til det andet bestemmelsesland i overensstemmelse med stk. 1.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Artikel 1, nr. 1, anvendes fra den 1. juli 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. juli 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen